

Peter Middendorp
MEISJES MAILEN

Eerst had ik een leuke vriendin. Maar toen ging de telefoon. We moesten praten, zei ze, want ze wilde 'vooruit in het leven'. Ik legde de hoorn op de haak en dacht: met mij kun je bijna alle kanten op, maar vooruit blijft gewoon lastig. En ik dacht erachteraan: mooi zo, dit grapje zal morgen het ijs wel breken, de lucht wel klaren. Alles zou zo'n vaart niet lopen.

De volgende dag in het restaurant lokte ik haar uit om haar uitspraak te herhalen. Toen ze was uitgesproken, begon ik enthousiast aan mijn grapje, maar werd helaas halverwege onderbroken. Een beetje verongelijkt zei ik dan ook: 'Ik ben halverwege een grapje.' En met een schokje kwam de angst dat ik mezelf had omschreven.

Ik probeerde mijn nieuwe inzicht te verbergen, maar mijn vriendin had het schokje gezien; het schokje was niet onopgemerkt gebleven. Ik verwachtte dat ze zou zeggen: 'Halverwege een grapje, ja, dat ben jij ten voeten uit.' Maar ze zei niets. Ze keek alleen maar.

Ik had een paar weken geen leuke vriendin meer toen opnieuw de telefoon ging. Ging het goed met mij? Nee? Moest ik dan geen verhaal maken over internet-dating? Iedereen bleek daar namelijk aan te doen, tegenwoordig. Het was leuk. Op een of andere

manier bleek het ook nog te werken. Iedereen kon zo een paar namen noemen van mensen die zich een bevredigende relatie van internet hadden geplukt. 'Duik daar eens in,' zeiden ze. En: 'Voorzichtig hoor.' Ze hadden gelijk. Ik kende ze ook. Mark was al aan zijn tweede internetrelatie toe. Simone maakte al anderhalf jaar wekelijks een afspraak. De mislukkingen gaven aanleiding tot grote somberheid, zei ze, maar hielpen haar wel van haar verveling af. En de eerste koffieafspraak van Bert mondde uit in een ruzie over de Palestijnse kwestie, maar met de derde date was het raak. Intussen lag Bert hele weekenden in bad met een spontane steenbok, omringd door kaarsen en waxinelichtjes, iets waar je natuurlijk ook maar zin in moest hebben.

Zelf geloofde ik niet zo in dat afgestem van persoonlijke eigenschappen en voorkeuren. Anderen wisten het al langer, maar mij werd een paar maanden geleden op de televisie uitgelegd dat geur de bepalende factor in de partnerkeuze was. Als je je nieuwe grote liefde voor het eerst aankeek, had je misschien het gevoel dat je je ogen de kost gaf, maar ondertussen had je neus het werk al gedaan. Ik vond het wel een mooie gedachte dat je er zelf niets aan kon doen. Dat er iets anders was dat zulke beslissingen voor je nam, iets wat bij wijze van spreken buiten jezelf stond, iets gróters; groter

althans dan een gemeenschappelijke belangstelling voor de Italiaanse keuken.

Anderzijds had ik de laatste tijd in allerlei tijdschriften gelezen dat verstandige mensen de romantiek als hopeloos naïef hadden afgeschreven. De dertiger van vandaag liet een nieuwe zakelijkheid toe in zijn liefdesleven, met allerlei duurzame relaties tot gevolg. Deze 'maakbaarheid van de liefde' klonk me niet aantrekkelijk toe, maar toch: ik had al een paar vriendinnen gehad, en ondanks het feit dat ze allemaal precies even lekker roken, was er steeds iets misgegaan.

Ik zat met een dilemma toen ik dacht: als ik mijn ex-vriendin op internet had ontmoet, had ze me gelijk kunnen schrijven dat ze vooruit wilde in het leven en waren onze neuzen buitenspel gebleven. Bovendien: wat was er eigenlijk tegen een nieuwe grote liefde? Zo kwam ik dichterbij een oplossing. Ik dacht: ik mail mij gewoon het allerleukste meisje van internet bij elkaar. Al een tijdlang deed ik dingen voor verhalen, het werd tijd voor de verhalen om iets terug te doen.

Ik schreef me in bij OneHello.nl, een datingsite met meer dan 400.000 members, van wie er altijd wel zo'n tweehonderd waren ingelogd; een aantal dat zich op zondagavond verdubbelde. Nieuwe leden moeten om te beginnen een profiel invullen: een lange lijst meerkeuzevragen beantwoorden over wie

je bent en wat je zoekt. Zo willen ze bijvoorbeeld weten wat voor werk je doet, waar je woont en hoe je er uitziet, maar ook hoe je reageert als je een inbreker hoort. De computer vergelijkt dat profiel met de andere meerkeuzekarakters in het bestand en komt vervolgens met een lijst matches: vrouwen die bij je passen, uitgedrukt in percentages. De site gaf mij er 66. Met een 86-procentmatch stond ene Marieke boven aan mijn lijst: een 'doorzetster' in een wat ouwelijke jurk, die zich de handen op bijgevoegde foto met henna liet versieren. Anne, ergens halverwege de lijst, droeg een kerstmutsje op haar bolle gezicht; volgens haar was 'een dag niet gelachen' dan ook 'een dag niet geleefd'. En dan was er nog de vrouw uit een klein Gronings dorpje. Ze had zich laten fotograferen op een grijze, glimlaren tweezitsbank. Haar zoontje keek vanaf haar schoot met grote ogen in de camera, zelf keek ze naar de hartverscheurend lege plek naast haar op de bank. Ik begreep niet waarom ze juist die foto had ingestuurd; misschien wilde ze de kandidaten alvast laten zien waar ze hun sloffen kwijt konden.

Kennelijk vonden mijn matches het belangrijk dat iedereen kon zien hoe ze eruitzagen als ze een duikbril droegen of zich achter een speedboot langs een exotische kust lieten vervoeren. Ze probeerden zo angstvallig uit te drukken dat ze een actief en avontuurlijk leven leidden dat je wel moest vrezen

dat ze de rest van het jaar groots en meeslepend op de bank zaten; de verblekende hennahandjes aan de afstandsbediening. Nee, ik werd niet vrolijk van mijn matches. En dan moest ik hun profielen nog lezen. Bijna alle matches waren spontaan, eerlijk, lief ('niet altijd lief ha ha'), betrouwbaar en tuk op een relatie met humor. Bijna allemaal hielden ze van lekker eten, lekker uitgaan, maar ook, op zijn tijd, een lekker avondje op de bank met een lekker wijntje. Bijna allemaal ook hadden ze een druk leven dat zo uitdagend was dat ze er niet meer aan toe kwamen om nieuwe, boeiende mensen te leren kennen. Daarom zochten ze allemaal langs deze weg een onafhankelijke man met zelfspot. Om zich aantrekkelijk te maken, gaven ze hun profiel iets mee wat hen uittilde boven de rest: Het persoonlijke tintje.

'Muziek betekent heel veel voor mij,' schreef een 'spring-in-'t-veldje' bijvoorbeeld, 'want muziek geeft de sfeer meer cachet.' Een pedagogisch medewerker zei: 'Ik hou van pure schoonheid, naturel. En een hoop warmte om me heen.' Een gezellige bi-meid (geen stellen) zocht niet naar een ideale partner, 'want je vindt toch nooit wat je zoekt. Je kunt dit vergelijken met winkelen: je zoekt die ene broek en je vindt hem niet. Snap je?' En dan was er nog de juriste die 'eigenlijk heel tevreden was met zoals het nu ging'. Ze zocht namelijk 'heel duidelijk een

aanvulling in plaats van een invulling', want: 'Het leven is al een kunstwerk op zich. Als passie heb ik boetseren.' Nieuwe leden krijgen bij inschrijving vijf gratis hello's, waarmee je vijf e-mails kunt sturen. Later kun je voor twaalf euro tien nieuwe hello's bijbestellen. Na een week op de datingsite had ik mijn saldo nog steeds niet aangesproken. Eén keer had ik een voorzichtig chatverzoek ingediend bij een gedecolleteerde vrouw, die na het overlijden van haar vriend toe was aan iets ongedwongens. Ze reageerde met de gratis 'geen-interesse-knop'. Ik moest iets doen. Zo kwam ik niet vooruit. Daarom veranderde ik in mijn profiel mijn rook- en drinkgedrag en vergrootte de straal waarbinnen mijn nieuwe grote liefde mocht wonen van tien naar tweehonderd kilometer. Dat schoot op: ik kreeg er meer dan driehonderd matches bij. De vrolijke kerstmuts stond nu gek genoeg op nummer één, maar er zaten nu ook wat mooie meisjes tussen. Wees leuk in je mailtjes, had Simone geadviseerd. Maar ook weer niet zo leuk dat ze gaan denken dat je gek bent. Hou het spontaan en kort. Laat merken waarom je haar precies hebt uitgekozen. Vertel in je tweede of derde mailtje wat je die dag zoal hebt gedaan. Zoiets werkte geruststellend, zei ze, en bracht het afstandelijke van internetdating wat meer naar het hier en nu. Ik moest me verder goed realiseren dat mannen jagen en vrouwen om die

reden erg veel mailtjes krijgen. En o ja, ik mocht niet over seks beginnen. Ik moest überhaupt voorzichtig zijn met afknappers.

Het leukste meisje op mijn lijst heette Carolien. Ze had grappige blonde krullen en een kalme, voorzichtige glimlach. Tussen alle avontuurlijke en ondernemende meiden was zij de enige die toegaf 'natuurlijk ook wel eens somber te zijn'. Ik deed er een hele avond over om haar tien niet al te leuke regels te schrijven, maar precies leuk genoeg om haar zogenaamd op te vrolijken. Na anderhalve week hanteerde ze de 'gratis geen-interesseknop'. Uit vijf voorgedrukte redenen had ze er eentje aangevinkt: Mijn profiel 'indiceerde dat ik niet degene was die ze zocht'.

Jacqueline had de moed al opgegeven dat ze ooit nog een man zou vinden die van dansen hield. Aan haar schreef ik over mijn waargebeurde schuiver op een dansvloer kortgeleden. Eerst moest mijn knie genezen, dus ik hoopte dat ze in de tussentijd misschien met mij wilde mailen. Dat wilde ze niet. Ook Janneke, Gerike en Leonie hadden geen enkele interesse in mij. Sterker: ik had al een stuk of twintig vrolijke verhaaltjes verzonden, het kostte mij handenvol hello's, en de meeste members namen niet eens de moeite om hun kosteloze desinteresse te tonen.

Het was vreemd: die meiden riepen om het hardst om een man met humor, maar zodra je een grapje probeerde te maken, vonden ze je een beetje gek. Of het moest natuurlijk aan mijn pasfoto liggen dat ze niet reageerden, want die bleef ik hardnekkig meesturen. Ik moest eenvoudiger te werk gaan, dacht ik. Misschien kwam dat leuke een beetje bedreigend op ze over. Dus schreef ik aan Johanna dat het mij best een boeiende branche leek waarin zij bezig was beleid te ondersteunen. En Hester: 'Mooie foto's, mooie krullen. Zin om te mailen?' Mijn nieuwe strategie wierp meteen vruchten af. Johanna kon mijn gedachten over haar favoriete branche alleen maar beamen. Dus schreef ik haar wat ik die dag zoal had gedaan: beetje gewerkt, iets naar de post gebracht, twee glaasjes in het buurt-café. Vijf minuten later kwam het antwoord: 'Zullen we dit loze gebabbel overslaan en gewoon iets afspreken?'

In mijn profiel had Hester een verhaaltje gelezen. Vandaar ook dat ze op het idee was gekomen om mij om een eigen verhaaltje te vragen. Nu stond er op haar profiel een foto waarop ze uitdagend naar de camera keek. De blik was des te opvallender, want op die foto droeg ze geen broek. Ik verzoon een valpartij in het park en hoe ze door een hulpvaardige jongen mee naar huis was genomen om de broek te wassen. Op de foto realiseerde ze zich dat ze erin

was geluïsd. Haar blik zei volgens mij: 'Ik wil mijn broek terug.' Ze was tevreden met het verhaal en we maakten een afspraak.

Johanna bleek een flinke meid met een gezonde blos op de wangen. Bij de eerste ferme handdruk wisten we beide dat wij niet elkaars nieuwe grote liefde zouden worden. Het gaf niet. Het kon natuurlijk niet bij de eerste de beste date meteen raak zijn. Bovendien haalde dit besef de spanning van de ontmoeting, zodat we de tijd een beetje soepel doorkwamen. Na anderhalf uur namen we afscheid: 'we mailen'.

Veel meer verwachtte ik van mijn afspraak met Hester. Ze woonde in Leeuwarden en werkte freelance voor een sympathiek museum in de stad Groningen. Een vriend reageerde al een beetje jaloers toen ik haar profiel liet zien. Hij vond haar donkere krullen zo mooi. Hij vond het zo leuk dat ze had geschreven: 'Lachen om mijn grapjes is een pre.' En hij vond haar foto's zo leuk; vooral die zonder broek. 'Dit kon wel eens wat worden,' zei hij. 'Dit kon 'm wel eens zijn.' Daarna keek hij me strak aan, alsof hij zeggen wilde: als je dit gaat verknallen, doe ik het liever zelf.

Een dag met een date is een bijzondere dag; haar naam staat toch iets netter in je agenda dan die van de tandarts. 's Ochtends liep ik losjes naar de badkamer, want ja, ik had toch een date. De hele

dag liep ze mee in mijn overwegingen, alsof we alvast in gesprek waren, alvast een beetje kennismaakten. Ik deed extra mijn best in de sportschool zodat ik er een beetje fris zou uitzien. Deed een halfuur over het tandenpoetsen en trok vlak van tevoren mijn beste kleren aan. En dan - even moed inspreken - de deur uit.

Hester en ik zouden elkaar om zes uur treffen in café De Minnaar aan de rand van het Noorderplantsoen van Groningen. Precies zoals het hoorde, kwam Hester tien minuutjes te laat. Ik zoende haar ter begroeting op de wangen, zodat haar uitgestoken hand een beetje ongelukkig tussen ons en haar tassen terechtkwam. Ze wreef er even over toen ik haar twee vrije krukken bij de deur wees. Ze ging zitten en keek een beetje pissig naar de vloer rond haar kruk. Zat ze wel goed? Ja, redelijk. Niet te veel op de tocht? Nee, dat ging wel. 'Goed,' zei ik. 'Zit je al lang op OneHello?'

Aan anderhalf jaar datingsite had Hester twee relaties overgehouden. De eerste ging uit toen ze erachter kwamen dat ze niet verliefd waren, de tweede omdat Hester weigerde bij hem in Helmond te komen wonen. Omdat ze ook al een paar leuke vriendschappen had gemaakt, had Hester 'zoiets van ik ga er lekker mee verder'. 'Ja,' zei ik. Daar kon ik me wel iets bij voorstellen. 'En weet je nog waarom je je destijds bij OneHello hebt ingeschreven?'

Ze liet haar blik in haar schoot vallen en hief die vervolgens langzaam naar me op. 'Vanwege Bob,' zei ze zacht. 'Toen Bob het na vier jaar had uitgemaakt, heb ik me ingeschreven.'

'O jee,' zei ik. 'Dat vond je zeker niet zo leuk?' Ze schudde haar hoofd. 'Nog steeds niet. Als ik hem ergens zie fietsen, kan ik er 's nachts niet van slapen. Ook al weet ik dat Bob en ik totaal niet bij elkaar passen.' Bob dronk namelijk, vertelde ze. Bob blowde. Hij liet de afwas staan, zette de elektrische tandenborstel nooit in het houdertje terug. Bob kon alleen maar over zichzelf praten. Bijna elk gesprek liep uit op ruzie. Ze had steeds het gevoel gehad dat hij iets in haar ondermijnde. Eén keer, dat mocht ik dan ook wel weten, had hij haar zelfs een stomp gegeven. En hij wilde geen kinderen, Bob.

Tenminste: de eerste paar jaar nog niet. En toch, zei ze. Toch zou ze waarschijnlijk nooit meer zo'n grote liefde tegenkomen.

'Het komt wel goed,' zei ik, en ik stond op om sigaretten uit de automaat te gaan halen. 'Iemand zoals jij vindt vast wel iemand met wie je vooruit kunt.'

Toen ik terugkwam, zat Hester met gebogen hoofd aan de bar. Ze had hoofdpijn gekregen, zei ze, van haar eigen gekakel. Ik bestelde een glaasje water voor haar en vroeg: 'Wat zijn eigenlijk de codes van zo'n eerste date?'

'Als twee mensen het gezellig hebben,' zei ze, 'dan kunnen ze bijvoorbeeld nog iets gaan eten. En als je het eerst een beetje op je wilt laten inwerken?'

'Dan gaan we,' zei ze. 'Ik ben blij dat je zo eerlijk bent.' We rekenden af, gingen naar buiten en namen afscheid.

In het Noorderplantsoen rook het naar grapjes die nodig moesten worden afgemaakt.